

VÄINÖ LEHTONEN

KANSALLINEN
UUDESTISYNTYMINEN

PDF-tiedosto on skannattu vuoden 1946 painoksesta.
Taustalla olevaan hakukelpoiseen tekstiin on saattanut
jäää alkuperäisestä poikkeavia kohtia.
Ilmiselviäkään painovirheitä ei ole korjattu.
(Ks. J. R. Hannula, *Kristosofian Polulla II*, s. 304.)

Lahdessa heinäkuussa 2014
Jaakko Kesävuori

KANSALLINEN UUDESTISYNTYMINEN

Kirjoittanut
Väinö Lehtonen

P. E:N KANNATUSLIITTO
Tampere

Tampereella
Tampereen Paperinjalostustehdas ja Kivipaino Oy
1 9 4 6

Tutustuessamme H. P. Blavatskyn esittämään teosofiaan, hänen "Salaiseen Oppiinsa" ja muihin kirjoihinsa ja kirjoituksiinsa, kiintyy huomiomme eräisiin asioihin, joista hän puhuu verhotusti, paljastamatta koko totuutta. Eräs tällainen asia koskee joitain planetaarisia järjestelyjä. Hän mainitsee m.m., että muutamilla aurinkokuntamme planeetoilla on useampia kuita, kuin heillä on oikeutta. Oman kuumme yhteydessä puhutaan "kahdeksannen piirin mysteriosta" ja annetaan ymmärtää, että kuu on häviön piiri. Se on fyysillisesti kuollut, mutta sielullisesti elävä pallo, joka muistuttaa hautausmaata ja jossa yhä tapahtuu eräänlainen kehityksessä epäonnistuneitten tajuntojen purkautuminen. H. P. Blavatsky antaa aivankuin rivien välistä lukien ymmärtää, ettei elämä tässä meidänkään kehitysjärjestelmässämme kulje aivan suoraviivaisesti eikä suunnitelmien mukaan, vaan että siinä tapahtuu luokalleenjäämisiä, jopa epäonnistumisia-kin, jonkavuoksi suunniteltua kosmoksen rakennetta on muutettava.

Nämä hämärät viittaukset saavat ehkä selityksensä tarkastellessamme luomispäiviä.

Planeettamme elämän muodostaa seitsemän luomispäivää. Ajattelemme ne sijoitetuksi ympyrän kehälle, niin että neljäs luomispäivä tulee alimmaiseksi. Silloin ensimmäinen, toinen, kolmas ja puolet neljännestä luomispäivästä muodostavat laskevan kaaren, jolloin kehitys laskeutuu aineelliseen olotilaansa. Toinen puoli neljännestä sekä viides, kuudes ja seitsemäs luomispäivä muodostavat nousevan kaaren, jonka kuluessa kehitys nousee henkeä ja täydellisyyttä kohti. Näinollen neljäs luomispäivä muodostuu käännekohdaksi sekä planeetalle itselleen, että siinä kehittyville olennoille.

Mutta jokainen luomispäivä muodostaa itsekkin oman ympyränsä, jonka alin kohta on käännepiste luomispäivän historiassa. Kun ajattelemme, että jokainen luomispäivä synnyttää oman ihmiskuntansa on luonnollista, että käännepiste on ratkaiseva kohta kehittyvän ihmiskunnan historiassa. Sillä alaspäinen kaari eroittaa tajuntaa Jumalasta — jos niin tahdomme sanoa. Se luo eristäytymistä ja siis myöskin itsekkyyttä, koska tarkoituksena on synnyttää itsenäinen tajuava olento. Käännekohdan jälkeen kulkee kehitys inhimillistä täydellisyyttä kohti.

Nyt salainen historia kertoo, etteivät kaikki ihmiset noissa edellisissäkään luomispäivissä ole jaksaneet seurata kehityksen virran mukana. On tapahtunut vitkaste-lua, luokalleen jäämisiä, jopa epäonnistumisiakin. Kaikista sieluista ei ole ehtinyt tulla täydellisiä ihmisiä, vaan osa on jäänyt pikemminkin paholaisen asteelle. Mainitaankin kolme olentoryhmää, yksi kustakin luomispäivästä: Saatanat, Ahrimaanit ja Lusiferit, jotka eivät saavuttaneet ihmisastetta kehityksen määräämässä järjestyksessä.

Kun ajattelemme, että inhimillinen täydellisyys on epäitsekkyudessa, hyvyudessa, kaikessa kauniissa ja jumalallisessa, niin ymmärrettävästi se ei voi vapaasti ilmentyä, viihtyä ja toimia siellä, missä on itsekkyyttä, pahuutta ja jumalallisen elämän painostusta. Sentähden on luomispäivän käännekohdan jälkeen täytynyt tapahtua eräänlainen pesäero eri tajuntaryhmien välillä, jotta luonnon järjestyksen mukainen kehitys kävisi mahdolliseksi. Emäplaneettahan seuraa suunniteltua latua, joten sivukiertolaiset nähtävästi toimivat siirtoloina. Tämä ehkä antaa valoa kuun mysteroon, omamme ja toisten planeettojen kuihin.

Nyt voimmekin kysyä: mitenkä ovat asiat tässä neljännessä luomispäivässä, jossa parhaillaan elämme? Onhan tämä koko kehitysjärjestelmämme käännekohta. Edellisten luomispäivien Saatanat, Ahrimaanit ja Lusiiferit ovat voineet vielä jatkaa kehitystään tässä neljännessä luomispäivässä, koska tämän alkupuoli — kolme ja puoli juurirotua — kuului laskevaan kaareen. Niinpä heidän ansiostaan Atlantiksella nousikin pahuus huippuunsa, joten luonto lopulta kyllästyi ja upotti koko mantereen. Mutta nyt elämme jo viidennessä juurirodussa. Jos ajattelemme, ettei vuosimiljardeja kestänyt materiaa kohti painautuminen suinkaan voinut kädenkäänteessä pysähtyä, joten se jonkunaikaa kulkee aivankuin vaaka-suoraan — sanoisimmeko hyvä ja paha rinnatusten — niin on kehitys nyt jo tuntuvasti nousevalla kaarella.

Milloinka tässä luomispäivässä tapahtuu luokalleenjääneiden erottaminen? Miksi ei H. P. Blavatsky puhu tästä? Tarkastellessamme elämää ympärillämme näemme selvästi, että vaikka täällä onkin syntynyt paljon

hyvää, kaunista ja inhimillistä, joka viittaa kehityksen pyörän kääntymiseen, niin entinen alaspäinen kaari vaikuttaa myöskin sangen voimakkaasti. Olemme luoneet maanpäällisen helvetin, jossa henkisemmän kulttuurin syntymisellä ei näytä olevan mahdollisuuksia. Henkinen elämähän on inhimillisen täydellisyyden tavoittelua, ja sehän on nykyisissä yhteiskunnissa melkein mahdotonta. Jos joku toteuttaa Jeesuksen neuvoa: ”joka miekkaan tarttuu, se miekkaan hukkuu”, toisin sanoen kieltäytyy murhaamasta, sotimasta, saa hän toteuttaa ihannettaan oman henkensä uhalla. Sentähden voimme kysyä, miksi ei H. P. B. puhu tarkemmin näistä ajankohdallemme tärkeistä kysymyksistä?

Asian voimme ymmärtää ensiksi näin: Jos huomaammekin H.P.B:n antaneen viitteitä tähän suuntaan, niin asia on käynyt hämäräksi sen vuoksi, ettei ole ymmärretty ”Salaisen Opin” kuvausta omasta kehitysjärjestelmästäme. Väärinkäsitysten johdosta on ajankohta, jossa parhaillaan elämme, siirtynyt hämärään tulevaisuuteen.

Toiseksi: Vaikka H.P.B. tiesi, että nouseva kaari on käsissä, niin hän tiesi myöskin, ettei kehitys tapahdu koneellisesti. Kehitys menee eteenpäin aivankuin henkisten vipujen avulla, ja näitä vipuja ovat historian Mestarit ja uskontojen perustajat. Käsilläoleva ajankohta taas ei ole aivan tavallinen luomispäivän taitekohta. Olemme neljännessä luomispäivässä, joten kysymyksessä on koko kehitysjärjestelmäme käännekohta. Näinollen täytyy käänteentekevinä vipuina olla aivan erikoiset tekijät. Niinpä kristosofiset tutkimukset paljastavatkin meille sen ratkaisevan tärkeän historiallisen tapahtuman, että Gau-

tama Buddha, Jeesus Natsarealainen ja Pekka Ervast olivat ne henkilöt, joiden kautta planeetallemme tuli ne erikoiset kosmillis-henkiset voimat, jotka aiheuttivat kehityksen pyörän kääntymisen. Kaksi ensimmäistä näistä olivat omalta osaltaan jo varhemmin tehneet suuren työnsä, mutta tapahtuman kolmas vaihe oli H. P. Blavatskyn eläessä vielä alustavassa vaiheessaan. Sillä Blavatsky kuoli 1891 ja Pekka Ervast koki kosmillisen uudestisyntymisensä 1896.

Nyt voimme sanoa, että Logoksen jumalallinen Tempeli on kolmessa vaiheessaan laskeutunut maanpäälle. Planeettamme on nyt peruuttamattomasti lähtenyt kirkastumisen ja henkeväytymisen tielle. Vasta meidän päivinämme tapahtuneessa suuressa kosmillisessa vuodatuksessa tuli lopullisesti planeettamme elämässä ratkaiseva voitto saavutetuksi. Tämän suuren tapahtuman jälkeen voidaan sanoa, että se tuomiokausi, jonka alkamisen Isä yksin tietää, on nyt alkanut. On alkanut aikakausi, jonka kuluessa osan ihmiskuntaa on poistuttava planeetaltamme. Heiltä loppuu jälleensyntymisen mahdollisuus maanpäälle.

Kun katselemme elämää ympärillämme näemme, että tämä kysymys on ajan polttavin. Olemme kokeneet kaksi yleismaailmallista sotaa, joista viimeinen on näennäisesti päättynyt. Mutta onko maailma rauhoittunut? Kaukana siitä. Yhä hirvittävimpiä aseita keksitään, yhä suurempaa tuhoa valmistellaan. Atomin voimat on otettu käytäntöön, ja kiihkeästi valmistaudutaan uutta sotaa varten. Osalta ihmiskuntaa on vallanhimo ja murhanhimo himmentänyt kaikki inhimilliset ominaisuudet. Tiedemie-

het puhuvatkin jo koko ihmiskunnan mahdollisesta tuhosta. Ja he itse ovat sitä tuhoa valmistamassa.

Voimmekin kysyä: onko tämä jumalallisten suunnitelmien mukaista? Sitäkö varten on kuljettu ihmiskunnan pitkä historia, että se lopulta johtaisi kaikkien järjettömään häviöön? Eikö terve järki myönnä, että väkivallan ihannoitsijoilla pitäisi olla oma paikkansa avaruudessa, jossa he keskenään voisivat ihannettaan toteuttaa? Tähänasti on tämä surujen tähti ollut aurinkokuntamme kuritushuoneena, mutta sen kehitys on nyt tähän suuntaan päättymässä. Väkivallan ihannoitsijoille täytyy lopulta löytyä paikka muualta.

Kun ilman teosofis-kristosofista tietoa ja valoa — vanhaan elämäнкäsitykseen nojaten — tulee pohtineeksi ihmiskunnan elämää ja aikamme vaikeaa tilannetta, joutuu epäilemättä siihen vakaumukseen, ettei ihmiskunnalla ole parempaa tulevaisuutta. Se näyttää olevan aivankuin tuomittu pahuuteensa. Ihmisyys kaikissa muodoissaan on aina poljetussa asemassa. Ihmisyydettömyys on vallassa ja hurmiossa. Näinollen ei tuolta tavalliselta kannalta katsoen voisi olla edessä muu kuin tuho.

Mutta kun tutustumme kristosofiaan, kun alamme ymmärtää jälleensyntymistä ja karmaa, kun kuulemme Pekka Ervastilta, että Karman johto on nyt Kristuksella ja että se vaikuttaa myöskin jälleensyntymismysteriossa, silloin alkaa totuus selvitä. Huomaamme, että oli ihminen miten mahtava tahansa, oli hänellä vaikka aseita ja ammuksia riittämiin, on kuitenkin yksi mahti häntä suurempi: kuolema. Kun kuolema saapuu, on mahti lopussa. Nöyryyden ja katumuksen malja on silloin juotava viimeiseen pisaraan. Ja uudessa jälleensyntymässä voi olla

ehto: Jos elät niinkuin ihmisen tulee, saat syntyä, ellet, niin on kehityksesi maanpäällä lopussa.

Tämä ratkaisee asian. Tässä näkyy Kristuksen voitto, Isän majesteetti. Ajanollen sota maanpäällä käy mahdolliseksi.

Kuitenkaan eivät asiat käy näin kädenkäänteessä, sillä puhutaanhan tuomiokaudesta. Olemme kiihkeimmässä murroskaudessa, joten väkivallan henki taistelee elämästä ja kuolemasta. Mutta vaikka lopullinen voitto kosmisessa merkityksessä on Isällä, niin täällä aineellisessa elämässä se toteutuu ainoastaan ihmisten kautta. Rauhan Temppli, Isän valtakunta toteutuu ainoastaan niiden ihmisten välityksellä, jotka luopuvat vapaaehtoisesti väkivallasta. Ellei näitä ihmisiä olisi kyllin paljon, voisi käydä niin, ettei maanpäälle jäisi paikkaa, missä henkisellä elämällä olisi toteutumismahdollisuutta. Voisi käydä niin, että se viisaus ja tieto, joka Pekka Ervatin kautta tuli maailmaan, tulisi osittain tuhottua, ja se merkitsisi ihmiskunnalle korvaamatonta tappiota. Se lisäisi kärsimysten suuruutta huippuunsa.

Sentähden huomaammekin Pekka Ervatin opetuksissa erään puolen, joka paljastaa hänen kaukonäköisen viisautensa. Hän painosti kansallista tärkeyttä. Hän puhui paljon Suomen kansan tehtävästä ja sen ainutlaatuisesta velvollisuudesta. Nimenomaan hän painosti, että itsenäisyytemme on henkisen elämän menestymisen ehto. Kun Suomi tulee itsenäiseksi, silloin on mahdollista alullepanna jotakin aivan uutta henkisessä merkityksessä. Tästä hän puhui jo kauan ennen itsenäisyytemme alkamista.

Kun näin jälkeensä katselemme asioita, näemme niissä selvästi P. E:n profeettallisen silmän. Elämä täällä maapallolla on tullut sellaiseen vaiheeseen, että on lopulta vaikea löytää rauhallista paikkaa, jossa henkinen elämä voisi suuremmassa mittakaavassa menestyä. Sentähden on välttämätöntä, että olisi edes yksi kolkka, jossa kansa osaisi elää niin paljon henkistä elämää, että se kaitselmuksen turvin säästyisi tuholta. Sillä kansan säästyminen riippuu yksinomaan henkisen elämän voimakkuudesta. Näin on aina ollut, mutta kokemus näyttää, että tämä on tullut ehdottomaksi vaatimukseksi nykyajan kansoille. Jos ihminen, ihmisryhmä tai kansa tahtoo jatkaa elämäänsä, on edessä valinta: Joko kieltää väkivalta ja elää, tai rakentaa entiselle perustukselle ja sortua. Ajanollen tämä käy ihmiskunnalle päivän selväksi.

Sentähden Pekka Ervast painosti kansallisen uudestisyntymisen tärkeyttä. Oli aika meidänkin kansallamme, kohtalon järjestämä tilaisuus, joka alkoi v. 1917, jolloin Suomi sai itsenäisyytensä ilman aseita ja armeijaa. Silloin olisi voinut alkaa uusi valtiomuoto, jolla ei olisi ollut sotalaitosta. Jos Suomen kansan valistunein osa olisi omaksunut kristosofisen elämänymmärryksen, silloin olisi ollut maanpäällä yksi kansa, joka esimerkiksi ja henkensä voimalla olisi osannut auttaa koko maailmaa. Vaikka tuomiokausi olikin alkanut, oli olemassa kaksi mahdollisuutta: Järjellisen valinnan tie ja äärimmäisen kärsimyksen tie. Suomen kansa olisi osannut näyttää järjellisen valinnan ja ihmisyyden tietä, eikä maailman kansojen olisi ollut pakko vajota nykyiseen kaaokseensa.

Nyt on ihmiskunta siinä missä se on, ja paraillaan maksaa se oman typeryytensä seurauksia. Mutta totuudenetsijöinä voimme kuitenkin ymmärtää, että jos elämä antaa meille jonkun tehtävän, niin se joskus toteutuu. Leikittely elämän kanssa tulee nykyään kalliiksi. Se voi johtaa ihmiskunnan niin hirmuiseen tilanteeseen, ettei sotien sumentama järkemme jaksa sitä vielä käsittää. Mutta elämän antama tehtävä on silti edessämme, ja sentähden on tarpeellista tarkastella asioita tulevaisuutta silmälläpitäen. On mahdollista, että kun otamme oppia menneisyydestä, voimme jotakin pelastaa tulevaisuudelle. Yksilöt siellä täällä voivat ruveta ymmärtämään asioita ja keskeytynyt työ saattaa alkaa uudessa vaiheessa.

Mikä ensinnäkin oli Pekka Ervastian toive Suomen kansan suhteen? Se oli tämä: Suomen kansalla oli tilaisuus tulla henkisen soihdun näyttäjäksi. Jumalat toivoivat, että täällä syttyisi valon majakka, jonka loiste näkyisi kautta pimeän maailman. Valohan tosin syttyikin. Se tuli esille kristosofisessa sanomassa, tämän sanoman julistajassa ja suurena kosmillishenkisenä vuodatuksena. Mutta tarkoitus oli, että ihmiset suurin joukon olisivat ottaneet sen vastaan.

Pekka Ervast on maininnut, että egyptiläinen mysteeriioviisuus pyrkii jälleensyntymään Suomessa. Tämä merkitsee sitä, että Egyptissä oli mysteeriokouluja, henkisen tiedon majakoita, joitten hierofantit olivat kansan ja kuningasten suosiossa ja suojeluksessa. Nämä edustivat uskontoa ja henkistä elämää. Kuninkaat ja hallitusmiehet kävivät kysymässä heiltä neuvoa. Vaikka mysteriot olivat ulkopuolisilta suljettuja, ei kenenkään päähän pälkähäntänyt lähettää poliisivoimaa tutkimaan heidän salaisuuk-

siaan. Mysteriot olivat pyhiä paikkoja, joita jokainen ymmärsi suojella ja lähestyä mitä suurimmalla kunnioituksella.

Ymmärrämme tästä, että jos samaiset tietäjäkoulut syntyvät uudestaan, vaativat ne samanlaiset olosuhteet. Kansan tulee osata kunnioittaa tietäjiään. Kun tutkimme kansamme muinaisia runoja, kajastaa niistä tämä kunnioituksen henki. Suomen kansa on joskus osannut kunnioittaa tietäjiään. Kalevalainen henki on sentähden lähellä sydäntämme. Siksi korkeimpien voimien toivo kääntyikin Suomeen: Ehkä tämä kansa vielä heräisi, ehkä se itsenäiseksi tultuaan osaisi toteuttaa ihanteensa. Ehkä se osaisi puhalttaa liekkiin valtavan roihun, joka lempäällä valollaan ja lämmöllään sulattelisi routaantuneita sydämiä. Ehkä se näin osaisi tuomiokauden tuskia lieventää.

Näin ymmärrämme Pekka Ervastian toivoneen. Oli olemassa mahdollisuus tämän toiveen toteutumiseen suoralta kädeltä. Mutta Suomen kansa ei tuntenut etsikkö-aikaansa, vaan päästi tilaisuuden käsistään. Ja tilaisuus ei tule kahta kertaa samanlaisena. Se voi kyllä uusiintua toisessa muodossa, mutta silloin on entinen laiminlyönti lunastettava.

Asia sietää valaistusta. Jos Euroopan kansat olisivat ottaneet teosofian vastaan kyllin tehokkaasti, olisi jo ensimmäinen maailmansota vältetty. Tämä oli H. P. Blavatskyn toivo. Näin ei kuitenkaan käynyt ja seuraus oli, että patoutunut karma purkautui. Euroopan kansat saivat kylpeä veressä ja tuskassa.

Mutta ajanollen tehtiin uusi yritys. Pekka Ervast lähetti maailman teosofisille järjestöille kiertokirjeen, jossa

hän kehoitti näitä lyömään veljenkättä ja perustamaan kansainvälisen instanssin yhteisen asian lujittamiseksi. Kirjeessä hän nimenomaan sanoo, ettei kansainvälisestä yhteistyöstä tule mitään, ennenkuin henkiset liikkeet löytävät toisensa yhteisellä jalustalla. Kestävän kansainliiton ehto on tässä.

Asia kuitattiin ilman myötätuntoa. Maailmansota oli niin paljon jyrkentänyt kansojen rajoja, että sen toteuttaminen olisi vaatinut suurta uhria. Laiminlyönnistä johdettiin, että miljoonien ihmisten veri vuoti kuiviin, eikä tämä tosiasia ollut ilman muuta korjattavissa. Se olisi vaatinut uhrin, nimittäin tämän: Maailman henkisten liikkeiden olisi ollut tunnustettava: Suomessa on mies — tuolla pienessä Suomessa — joka on viisaampi meitä kaikkia. Me tunnustamme, että olemme langenneet pois veljeydestä ja ihmisyydestä. Nyt me tahdomme ottaa Sinut opettajaksemme ja työllä ja tarmolla korjata laiminlyöntimme.

Mutta tämä oli liian raskas uhri. Ihmisluonto on sellainen, että jos hän erehtyy, ei hän sitä hevillä tunnusta. Ja näin kasaantuu laiminlyönti toisensa päälle. Se kasvaa jatkuvasti korkoa, ja niin ihmiskunta joutui entistä suurempaan kurimukseen. Nyt eläviä ihmisiä painaa lisäksi niitten miljoonien tuska, jotka toinen maailmansota nieli pyörteisiinsä.

Tästä näemme, miten vakava asia on ottaa kiinni tarjoutuvasta tilaisuudesta.

— — —

Voimme ottaa vielä toisia esimerkkejä. Ottakaamme vaikka Ranskasta. Kun Ranskan tuleva kuningatar Maria Antoinette matkusti Ranskaan, kohtasi hän matkalla

kreivi Gagliostron. Gagliostro oli tunnettu salaisista taidoistaan ja okkultisissa piireissä pidetään häntä yhtenä niistä Salaisen Veljeskunnan läheteistä, joita tuli maailmaan suorittamaan esivalmisteluja nyt alkanutta ratkaisevaa käännekohtaa varten. Gagliostro antoi Maria Antoinetten nähdä tulevan kohtalonsa. Näyssä hän näki, miten oma päänsä putosi mestauspölkyltä. Ja tuleva kuningatar pyörtyi.

Olisi ollut odotettavissa, että näin ratkaiseva näky olisi herättänyt asianomaisessa ajatuksia. Tietäessään, että Ranskan ylimystön elämä oli kuin — kuvaannollisesti puhuen — tanssia näennäisesti toimittoman tulivuoren hauraalla kannella, olisi Maria Antoinette, neuvottelemalla Gagliostron kanssa, voinut muuttaa tilannetta, ja näin auttaa Ranskan kansaa. Silloin ennustava näky olisi jäänyt toteutumatta. Ranska olisi pelastunut seuraavilta kärsimyksiltä. Mutta Gagliostron varoitukset nostattivat vain vihaa häntä itseään vastaan.

Näin jatkui elämä, ja tarjottujen tilaisuuksien laiminlyönti kasvoi korkoa. Olosuhteet muuttuivat ja kansojen elämälle asetettiin uusia ehtoja. Kysymyksessähän ei ollut ainoastaan Ranska, vaan koko Eurooppa. Takana, näkymättömissä, oli ajatus: Euroopan Yhdysvallat. Jumalien tietoisuudessa oli, ettei elämästä täällä Euroopassa tule mitään, ellei saada syntymään Euroopan Yhdysvaltoja, ellei Euroopan kansat sovi keskenään ja muodosta yhtä kokonaisuutta. Onhan nykyinen n.s. sivistyksemme lähtöisin Euroopan kansoista. Täällä on syntynyt tekniikka ja tekniikan voimalla se on levinnyt ympäri maailman. Maailmassa on vallinnut eurooppalainen sivistyskausi, eikä sen syntyminen ole ollut elämää johta-

vien voimien taholla salaisuus. Sentähden myöskin Euroopan yhtenäistymistä on valmisteltu kauan. Tietoisuudessa on ollut, että nykyisen sivistyskauden aikana myöskin kaiken pahan alku on Euroopassa.

Lopulta jouduttiin ensimmäisen maailmansodan jälkiselvittelyihin, ja siinä asetettiin Ranskakin kokeelle. Se oli jälleen nöyryyden koe: Maailmansodan velat olisi ollut pyyhittävä. Olisi ollut tunnustettava, että kaikki olivat sotaan yhtä suuria syyllisiä, sillä jokainen valtio oli voimiensa mukaan siihen varustautunut.

Mutta Ranska ei nöyrytynyt. Voiton sokaisemana langetti se tuomioita voitetuille. Tarjoutunut tilaisuus meni näinollen menojaan, jääden kasvamaan korkoa yhä suurempaan nöyryytykseen. Niinpä toinen maailmansota asettikin Ranskan kansan ahtaalle. Sitä hävitti ja sorti sekä viholliset että ystävät.

— — —

Ylläolevia esimerkkejä näemme paljonkin, mutta palaamme jälleen omaan maahamme, ja tarkastelemme karmen toimintaa siinä. Voimme ensin katsella asioita ulkoapäin, senjälkeen sisäisiä syitä.

Kun siis Suomi aseettomana saavutti itsenäisyytensä v. 1917, eikä osannut aseettomuuttaan säilyttää, vaan kii-reesti alkoi valmistautua muiden kansojen kaltaiseksi, oli tämä ensimmäinen näyte Pekka Ervastian unelman epäonnistumisesta. Näinollen kansallinen kehitys kääntyi heti alussa kärsimysten tielle ja niin myöskin mysteroit-ten syntyminen muuttui ulkonaisesta sisäiseksi, esoteeriseksi asiaksi. Se lykkääntyi tulevaisuuteen. Samalla syntyi edellytykset siihen, mitä kohta tapahtui. Kansa jakaantui kahtia, puhkesi veljessota, jonka päätyttyä voit-

tajapuolelle annettiin tilaisuus nöyrytymiseen. — Voitettujenhan oli pakko nöyryä. — Voittajilla oli tilaisuus tunnustaa, ettei veljesveren vuodattaminen ole inhimillistä. Kaikki oli intohimojen synnyttämää petosta. Oli rikottu sekä inhimillistä että jumalallista lakia.

Vaan nöyryytymisestä ei ollut puhuttakaan. Ja niin käyttämätön tilaisuus painui jälleen kasvamaan korkoa, ja viitoittamaan tietä yhä syvempään nöyryytykseen. Lisäksi Suomen kansa ymmärsi — se osasi olla näin paljon rehellinen vakaumukselleen — että joka miekkaan uskoo, sen pitää saada tuoda uskonsa esille myöskin käytännössä. Pitää olla tilaisuus, että jokainen väkivallan ihannoitsija voi harjoitella ampumaan, käyttämään pistintä, ja näin jatkuvasti elävöittämään itsessään olevaa taistelun henkeä. Ei riittänyt, että nuoret miehet siihen harjoitettiin. Tilaisuus piti olla myöskin naisilla ja lapsilla. Sodan hengen piti läpäistä koko kansa.

Mutta tämä kaikki oli taas vaan velanmaksun lykkäystä ja laiminlyöntiä. Se kantoi aikanaan seuraukset. Karma antoi omalaatuisensa opetuksen: toisen maailmansodan pyörteissä saivat veljessodan taistelupuolet taistella yksissätuumin, yhteisellä rintamalla . . .

Näin kääntyi Karman kirjassa uusi lehti. Karma antoi myös toistuvan opetuksen. Toisen maailmansodan jälkiselvittelyissä kansamme sotajoukko jo toisen kerran riisuttiin ulkomaisen mahdin toimesta. Milloin kansamme osaa nöyryä ja ottaa tästä esille välttämättömän opin: riisua aseensa vapaaehtoisesti ja omasta aloitteestaan? Vai jättäydymmekö yhä vaan väkivaltaisiin nöyryytyksiin, tuhoon ja kuolemaan?

Laiminlyönneillämme on myös yleisinhimillistä, kansainvälistä kantavuutta. Pekka Ervast puhui usein, että Suomen kansan tehtävä on auttaa myös naapurikansaa, lähinnä Venäjää. Lähinnä Venäjän kanssahan meillä on viimeksi ollut yhteistä historiaa. Apu olisi ollut annettavissa sillä henkisellä valolla, minkä Suomessa Pekka Ervast oli sytyttänyt. Tämä ei voinut tapahtua millään keinotekoisella tavalla. Se olisi käynyt päinsä vain siten, että kristosofinen sanoma pääsisi ensin oman kansamme keskuudessa valaisemaan, roihuamaan, niinkuin P. E. itse kerran sanoi. Vasta tämän tapahduttua voimme auttaa muita. On muistettava: ”sokea ei kykene sokeata taluttamaan”.

Vielä eräs ilmiö tehtäviemme laiminlyönneissä. Kun emme ottaneet kiinni henkisestä tehtävästämme, jolloin olisimme voineet maailman kansoja henkisesti auttaa, niin nyt on tullut se kumma, että me — köyhä kansa — saamme antaa aineellista apua.

Olemme todella joutuneet opettavaiseen tilanteeseen. Siinä ovat käsitteet kuin kumollaan. Voisimme sanoa näinkin: Kansa, joka ystävänä tarjoutuu asevoimin puolustajaksemme, on vihollisemme. Vihollisemme taas, joka ei tarjoa aseellista apuaan, on ystävämme. Käsitteet ovat menneet kummasti sekaisin. Edellä sanoimme, että Ranska joutui sekä vihollisten että ystävien jalkoihin. Samoin kävi Suomelle. Olimme turvautuneet vieraan maan aseelliseen voimaan, joka n.s. ystävänä tuli meitä puolustamaan. Mutta ennenkuin sota loppui, olivat entiset ystävät vihollisiamme, joita oli asevoimin karkoitettava. Entiset vihollismaat ovat ystäviämme; jotka eivät — ainakaan toistaiseksi — ole tarjonneetkaan aseita.

Huomaamme miten ulkonainen elämämme on muodostunut sellaiseksi, että ase aivankuin polttaa käsiämme. Ei ainoastaan vieras ase, vaan myöskin omamme. Ja ensisijassa juuri omamme. Sillä Kaitselmus on silminnähden yrittänyt johdattaa meitä siihen, että itse vapaaehtoisesti ja omasta aloitteestamme luopuisimme sotalaitoksesta.

Suomen kansa on todella asetettu tiukan kokeen eteen. Tietämättään se kansana syyttää itse itseään sotarikollisuudesta. Se on joutunut langettamaan omaa tuomioitaan.

Emmekö jo selvästi näe, mihin kohtalo yrittää meitä johdattaa? Se tarjoaa meille jälleen tilaisuuden korjata se erehdyksemme, ettemme alunperin halunneet järjestää yhteiskuntaamme ilman sotalaitosta. Nuo tehdyt erehdyksemme vaativat nyt suurta nöyryyttä. Alussa, sanoikaamme siinä 1917, se ei olisi vaatinut muuta kuin inhimillistä ymmärrystä ja henkisen viisauden tunnustamista. Olimmehan n.s. routavuosina turvautuneet oikeuteen ja passiiviseen vastarintaan ja saaneet nähdä, mihin se vei: valtiolliseen itsenäistymiseen. Edelleen olisimme voineet turvautua oikeuteen, Jumalaan, eikä armeijaan. Nyt on erehdyksemme ja laiminlyöntimme kasvanut korkoa, ja olemme joutuneet — osaksi kuvaannollisesti puhuen — asettamaan miekan omalle kaulallemme. Omatkin aseemme ovat kääntyneet ilmeisiksi vihollisiksemme.

— — —

Laiminlyönneissämme olemme voineet puolustautua sillä, ettemme tiedä miten kävisi, jos noin ratkaisevia askeleita ottaisimme. Mutta nyt meillä on jo edellä esitetyt historialliset kokemuksemme. Mennäksemme esi-

tyksessämme syvemmälle, enemmän henkisen elämän kannalle, on vielä erikoisesti mainittava n.s. suurlakko. Silloin oli Pekka Ervastian aloittama teosofinen työ saanut maassamme niin voimakkaan otteen, että sen antama voima oli käytettävissä kansan pelastamiseksi. Niinollen emme tarvitse elää sokkosilla. Historiamme on opettavainen. Yritämmekin vielä katsella asioita sisästäpäin, enemmän henkisen elämän kannalta.

On ymmärrettävää, että kun aloitetaan niin kauaskantoista työtä kuin se, josta edellä Pekka Ervastian yhteydessä olemme puhuneet, on sitä myöskin perusteellisesti valmistettu. Eivät viisauden mestarit tee työtään sokeasti. Käsilläoleva ajanjakso on ihmiskunnalle siksi käännteentekevä, että on tehty paljon työtä, ennenkuin nykyaika on koittanut. Niinpä Suomen kansankin koko menneisyys on ollut valmistusta, valmistavaa työtä, mikä on tähdännyt nykyisten aikojen varalle. Emme kuitenkaan asian tähänpuoleen pysähdy, mainitsemme vaan, että kansallishaltiamme Väinämöinen on yksi niistä hengen jättiläisistä, joka jo ammuin näki kansamme suuren ja ainutlaatuisen tehtävän. Hänenkin historiansa häipyi vuosituhansien taakse. Vanhan Liiton vihittynä tietäjänä oppi hän huomioimaan ajan vaihteita, ja kun Uusi Liitto alkoi, osasi hän ottaa vastaan Kristuksen. Suomen kansa on tässä suhteessa armoitetussa asemassa. Sillä on henkinen johtaja, joka täydelleen on omaksunut Vuorisaaran hengen. Tämä merkitsee, että jos me suomalaiset tahdomme kuunnella niitä inspiraatioita, joita kansallishaltiamme lähettää, huomaamme niiden olevan täydellisessä sopusoinnussa Jeesuksen opetusten kanssa. Senhäden meille on helpompaa ymmärtää näitä asioita.

Jos osaamme — kuten sananlaskussa sanotaan — kuunnella sitä kuusta, jonka juurella on asuntomme, s.o. jos osaamme hiljentyä kuuntelemaan takanamme olevaa, Suomen kansan aurassa vaikuttavaa hengen huminaa, huomaamme sen henkivän rauhaa, nöyryyttä, sisäistä vakavuutta. Se on hiukan surumielistä, aivankuin kanteleen soitto sentähden, että maailma on henkiselle näölle niin äärettömän pimeä. Kuinka vähän onkaan niitä ihmisiä, jotka vielä tajuavat edes tätä pimeyttä. Ja kuinka pieni on niiden ihmisten luku, jotka kaipaavat valoa, sitä henkistä rauhaa ja autuutta, joka todellisuutena on elämän pohjimmainen tausta. Sentähden kansallishaltiamme ääni on surunvoittoinen. Hän, jos kukaan, näkee oman kansansa pienuuden ja sisäisen heikkouden.

Kun siis kansa — erilaisten vaihteitten läpi kuljettuaan — on tullut kohtaan, että se on saanut oman henkisen johtajansa, merkitsee tämä, että kansalla on suoritettavanaan oma erikoinen elämäntehtävänsä. Se on työohjelma, jonka itse suuri elämä on kansalle laatinut, ottamalla huomioon kansassa piilevät mahdollisuudet. Tässä me ihmiset tavallisesti erehdymme. Uskomme, ettei kansalla ole muuta tehtävää, kuin mitä me ihmiset sille tahdomme antaa. Olemme mielestämme vapaita ahdistamaan toisia kansoja, jopa tulella ja miekalla laajentamaan alueitamme. Kaikki tämä on harhaa. Se on harhaa nyt, jolloin planeettamme historian ratkaiseva käännekohta on tapahtunut. En väitä, etteikö joskus ole asiat olleet toisin. Onhan sodassakin ollut joskus jotakin sankarillista ja kohottavaa. Mutta ajat ovat muuttuneet. Planeettaamme on näihin asti uhannut tuho ja kuolema. Tiedemiestenkin lausuntojen mukaan tähän on teoreetti-

set mahdollisuudet. Jos ei käänteentekevää tapahtumaa olisi tullut, jos ihmiskunta saisi mustuudessaan jatkuvasti edistyä, olisi maapallolla kuolema edessä. Mutta nyt on käännekohta sivuutettu, maapallon tuho torjuttu. Samalla on sota kaikissa muodoissaan tuomittu tuhoamaan itsensä. Nyt ei millään kansalla ole oikeutta käyttää asetta, sillä sodalla on lakannut olemasta kasvattava merkitys. Kansojen itsenäisyys ja elämänoikeus perustuvat nyt niille uskottuihin, ihmiskunnan kehitystä edistäviin tehtäviin.

Tämä pitää paikkansa erikoisesti oman kansamme suhteen. Olemme saaneet henkisen tehtävän: uuden maailmanuskonnon ja uuden henkisemmän kulttuurin luomisen. Tätä silmälläpitäen kansaamme on erikoisesti valmistettu. Kun teosofis-kristosofinen työ aloitettiin Suomessa Pekka Ervastian toimesta, oli tämä tähdätty kasvattamaan kansaamme tietoisesti ymmärtämään omaa tehtäväänsä.

Työ jatkuikin alussa suotuisasti syystä, että keskellämme eli Pekka Ervastian kaltainen hengen jättiläinen. Viisaat mainitsevat lisäksi, että noin kuusisataa sielua oli lupautunut tekemään työtä hänen kanssaan — syntyen Suomeen. Kristosofisesti ajattelevien joukko lisääntyi, ja täten kerääntynyt henkinen voima oli alussa Pekka Ervastian käytettävissä. Tästä hän mainitseekin itse, että teosofinen työ oli koonnut voiman, jonka avulla kansa osasi ajaa asiaansa passiivisen vastarinnan tietä suurlakon vaikeina aikoina. Tämä oli samalla kouriintuntuva opetus ja näyte siitä, että hengen voima on suurempi kuin miekan. Se oli opetus ja näyte siitä tiestä, jolle kansamme olisi ollut lähdettävä.

Miksi sitten Suomen kansa petti ihanteensa, petti suuren Opettajansa ja kansallishaltiansakin luottamuksen, ja lähti väärille teille? Syyksi emme oikeastaan näe muuta kuin henkisen laiskuuden. Ei tämäkään kansa jaksanut syventyä totuuden sanomaan ja lähteä uudestisyntymisen tielle. Ei se osannut nähdä, kuka Pekka Ervast oli. Ei osannut luottaa häneen, vaikka hänen opissaan ja seuraamisessaan olisi ollut pelastus. Jotta asia kävisi selvemmäksi, lainaamme hänen omia sanojaan pikakirjoitetusta esitelmästä "Ikuinen taistelu" (pidetty 2/2 1930), jossa hän koskettaa näitä asioita. Hän m.m. sanoo: "Vanhassa Testamentissahan on kertomus Sodomasta ja Gomorrasta. Jumala sanoi, että jos 50 vanhurskasta on Sodomassa, silloin ne kaupungit voidaan säilyttää, mutta kauhulla täytyi vastata, ettei ole viittäkymmentä . . . , Kaikki palvoivat omaa itsekkyyttään ja nautinnonhaluaan . . . Jos . . . (Lotin) rinnalla olisi ollut enemmän, ei olisi tarvinnut kaupunkia hävittää. Miksi ei? Sentähden, että näiden vanhurskaiden taistelu pahaa vastaan omassa itsessään on suuri siveellinen tekijä maailmassa. Ei asia rajoitu siihen, että ihminen taistelee pahaa vastaan omassa itsessään, vaan hän samalla taistelee pahaa vastaan siinä yhteiskunnassa, missä hän on. Ajatelkaamme, että Helsingillä on oma astraalinen ilmapiirinsä, auransa, johon nousevat kaikkien helsinkiläisten tunteet ja ajatukset, ja ne tunteet saattavat olla hyvin itsekkäitä ja eläimellisiä. Mutta ne ihmiset, jotka ovat vanhurskaita (oikeamielisiä), taistelevat pahaa vastaan ja näkymättömässä maailmassa taistelevat he myöskin tämän auran kauhuja vastaan. Kun siis jossakin kaupungissa on kyllin monta vanhurskasta, ei sitä kaupunkia

tarvitse hävittää luonnonmullistuksella tai sodalla. Paha ei saa tulla liian paljon maailmaan. Kun me ihmiset synnyttämme liian paljon paha . . . , me samalla laskeamme siemenen tämän maailman hävitykselle . . . Se on elämän laki. Me emme saa olla kuin eläimet enää, emme saa olla mustia maagikoita, me olemme ihmisiä, olemme kutsutut ihmisiksi . . . Sentähden vanhurskaat ihmiset auttavat meitä sillä tavalla, että hävittävät pahan ilmapiiressä . . . Mutta nytkin kysytään jumalien kokouksissa ja salaisissa neuvotteluissa: onko vanhurskaita? Maailmansodan aikana oli monta kertaa sellaisia neuvotteluja, ja kun vastaus oli: ei ole, — silloin tuomio lankesi itsestään. Mutta esimerkkejä on, mitä hyvää voidaan saada aikaan. V. 1905 täällä suurlakossa olisi voinut tulla verenvuodatus, mutta ihmeellistä kyllä, oli täällä siksi paljon vanhurskautta, ja uskoa hyvään, siksi paljon siveellistä tahtoa, että se saatettiin estää. Mutta kun 13 vuotta myöhemmin, v. 1917 tuli kysymys siitä, voidaanko nyt taas estää verenvuodatus, kun oli vaikea aika tulossa Suomeen, kun maailman vallankumous heijastui tänne, pääseekö tämä kansa puhtaana läpi koetuksen, silloin ei ollut enää niin paljon vanhurskautta, ei uskoa, ei hyvyttä, ei luottamusta sillä hetkellä, . . . vaan silloin kävi niinkuin kävi. On suunnaton merkitys sillä, että vanhurskaita ihmisiä on jossakin kansassa, kaupungissa. Noille vanhurskaille itselleen ei tapahdu mitään paha*, mutta se on vähäpätöinen asia verrattuna siihen, että he voivat auttaa ihmiskuntaa. Muistakaamme: Se salainen Veljeskunta,

* Harvennus meidän.

mikä on täällä . . . maapallollamme . . . on tullut tänne muualta, se ei voi sillä tavalla sekaantua ihmiskunnan historiaan ja kehitykseen, että se millään tavalla parantaisi ihmiskunnan karmaa, tai vähentäisi sitä, vaan meidän täytyy itse saada paljon niitä pyhiä ja vanhurskaita olentoja, että voimme pelastaa ihmiskunnan . . . Jos täällä maapallolla on kuusikymmentätuhatta miljoonaa ihmistä käymässä koulua, niin se on suunnaton joukko verrattuna niihin muutamiin tuhansiin, jotka kuuluvat Valkoiseen Veljeskuntaan . . . Me tiedämme, kuinka paljon rakkautta, uhrautuvaisuutta ja sääliä heillä on. Mutta niin pieni joukko on sentään verraten voimaton tähän hirmuiseen sielujen paljouteen nähden, mikä ihmiskunnassa on. Meidän täytyy joukostamme saada sellaisia yksilöitä, jotka tulevat vanhurskaiksi, sitten meidän ihmiskuntamme historia muuttuu”.

Näin Pekka Ervast.

Voisimme vielä tarkastella olevia olojamme, sitä tilannetta, johon olemme joutuneet, ja etsiä esille asioitten sisäiset syyt. Nykyoloissa se näyttää kuitenkin tarpeettomalta, sillä elämän tilanteemme on vain suoraa tulosta siitä, mistä olemme jo maininneet: kansamme henkisestä laiskuudesta. Emme, koettujen kärsimyksien jälkeenkään, jaksakaan tai viitsi etsiä totuutta. Meitä painaa menneitten laiminlyöntien taakka, joka vaatii sisäistä nöyryytystä. Eikä suinkaan minkäläistä nöyryyttä tahansa, vaan nöyryyttä sen totuuden edessä, mikä erikoisesti Suomen kansalle esitettiin ja minkävuoksi tämä kansa sai itsenäisyytensä. Meidän tulee tunnustaa — se on kansallisen elämämme ehto — että tehtävämme on täydellinen aseista riisuutuminen. Se on tulikirjaimin piirretty kansamme

auraan, emmekä tätä tehtäväämme pääse kiertämään. Jokainen yritys, jolla tahdomme siirtää lopullista ratkaisua, vie yhä kauemmaksi kärsimysten tielle. Se, että vielä näennäisesti olemme itsenäinen kansa, riippuu siitä, että kansassamme on pieni joukko yksilöitä, jotka tahtovat ymmärtää kansamme henkistä tehtävää. Heidän ansioistaan olemme vielä tässä, missä olemme. Vielä on tie hengen maailmoihin avoinna. Sentähden Pekka Ervast sanookin, että meillä on kaitselmuksen turva niin kauan, kuin keskuudessamme on yksikin Valkoisen Veljeskunnan edustaja.

Mainitsimme jo, että Logoksen jumalallinen Temppleri on kolmessa vaiheessaan laskeutunut maanpäälle. Se on Rauhan Temppleri, sillä sen tunnusomainen perusta on rauha. Kun planeettamme ja ihmiskunta sen mukana on kääntynyt henkevoitymisen tielle, on ensimmäinen ehto rauha. Sillä sota ja väkivalta kuuluvat häviäviin asioihin. Sentähden Pekka Ervast painostaa, että Vuorisaarnan neljäs käsky, pahan vastustamattomuus, on kulmakivi, sillä sen positiivinen puoli on rauha. Ainoastaan tälle perustukselle voidaan rakentaa jotain pysyväistä.

Ymmärrämme, että tämän Tempppelin ensimmäinen ilmennys on henkinen valiojoukko. Mutta sen ensimmäinen laajempi ilmennys on kansallinen uudestisyntyminen. Uudestisyntymisellä ymmärrämme silloin määrättyä henkistä ja moraalista asennoitumista, totuuden tajuamista. Tämä merkitsee, että riittävän suuri joukko kansamme valistuneita yksilöitä omaksuisi aseettoman rauhan näkemys. Sanon riittävän suuri joukko, sillä siitä asia riippuu. Kansa on joukko yksilöitä, joten jokainen yksilö on omalla paikallaan ratkaiseva tekijä. Sentähden jokainen,

joka uskaltaa katsoa totuutta silmiin ja nähdä, mikä on kansallinen tehtävämme henkisesti, ja hän tämän nähdessään jaksaa omaksua aseettoman rauhan periaatteen, Vuorisaarnan hengen, silloin hän jouduttaa tuota yhä edessämme olevaa uudestisyntymistä. Vaikka elämme-kin itsekkyytemme, omahyväisyytemme ja henkisen laiskuutemme synnyttymässä kärsimyksen kurimuksessa, on yhäti vielä edessämme mahdollisuus palautua elämän viittomalle tielle. Voimme edelleen tehdä valistustyötä, ja näin lisätä niiden lukua, joissa ennakkoluuloton totuuden näkeminen alkaa herätä. On olemassa mahdollisuus, että näin sisäistä tietä Suomen kansa herää siinä määrin, että se vapaaehtoisesti astuu Vuorisaarnan viittomalle tielle, aluksi ainakin niin paljon, että se jaksaa luopua armeijasta. Näin tehden se voisi säilyttää paikkansa Euroopassa ja ylläpitää sitä hengen tulta, joka siinä on syttynyt.

Tämä ei ole kansallista ylpeyttä, vaan suurta nöyryyttä elämän meille antamaa tehtävää kohtaan. Se on pyhä velvollisuutemme ja työmme ihmiskunnan tähden. Kuten jo mainitsimme, täytyy olla paikka tällä planeetalla, joka säilyy siltä tuholta, minkä jokapäiväinenkin ymmärrys osottaa olevan ihmiskunnan edessä. Täytyy olla paikka, missä henkinen elämä voi ruumiillistua, missä ihmisyyys nostetaan sille kuuluvaan arvoonsa. Ja missä se paremmin voisi olla kuin Suomessa, jossa on laskettu tulevan maailmanuskonnon perusta, jossa kristosofinen elämänymmärrys on saanut syntynsä.

Voimmekin lopettaa Pekka Ervastian omilla sanoilla:

”Meidän on luotava jotain omaa. Meidän on päästävä selville omasta itsestämme. Menestys ei meitä seuraa,

jos vain matkimme toisia. Meidän täytyy itse omin voimin tunkea luonnon mysterioihin, ratkaista elämän ja kuoleman arvoitus sekä oppia Jumalaa tuntemaan. Meidän täytyy se tehdä, jos tahdomme kansana elää.* Ylös siis kaikki, jotka rakastavat kansaansa ja soisivat, että Suomen johtotähtenä olisi Totuus”.

* Harvennus meidän.

PEKKA ERVAST:

Näin kuuluvat Jeesuksen ilmoittamat "Taivaallisen Isän viisi käskyä":

1. Älä suutu.
2. Älä ajatuksissasikaan ole epäpuhdas.
3. Älä vanno.
4. Älä ole pahaa vastaan.
5. Älä sodi, vaan rakasta kaikkia ihmisiä.

*

Yksilö ei voi näitä käskyjä noudattaa, ilman että hänelle alkaa uusi elämä. Hänen olosuhteensa vähitellen muuttuvat.

Jos kristikunta ryhtyisi Jeesuksen käskyjä noudattamaan, muuttuisi elämä maan päällä. Taivasten valtakunta astuisi alas ihmisten keskelle, ja uusi aika alkaisi todella ihmiskunnalle. Kadotettu paratiisi voitettaisiin takaisin.

Taivasten valtakunta ei tule itsestään. Se pysyy ylhäällä hengen maailmoissa, kunnes ihmiset rukoilevat sitä alas maan päälle. Mutta rukous ei ole suun puhetta, vaan sielun kaipuuta ylängöille ja hengen mykkää miehistelyä. Eikä rukous tyhjene ajatuksiin, se toteutuu teoissa ja puhdistuu uuteen voimaan totuuden pyhässä tulesa.

Ken rukoilee, hän seuraa Mestaria. Ken Isän tahdon täyttää, hän rukoilee.

Teosofis-Kristosofista kirjallisuutta.

Ken tahtoo tutustua teosofis-kristosofiseen elämänymmärrykseen, ken tahtoo päästä sisälle maapallomme ja ihmiskuntamme tuomiokauden tajuaamiseen, sen tuomiokauden, joka ihmiskunnan suurten Opettajien ja Vapahtajien Buddhan, Jeesus Kristuksen ja Pekka Ervastin suurten saavutusten kautta on nyt ratkaisevasti ja peruuttamattomasti alkanut, hänelle suosittelemme erikoisesti seuraavia kirjoja. Valmistavaa laatua oleva teos on H. P. Blavatskyn

Teosofian avain,

hintaa nid. 75:—.

Tämä teos on selvä esitys kysymysten ja vastausten muodossa siitä siveysopista, tieteestä ja filosofiasta, jonka tutkimista varten teosofinen liike perustettiin.

Käytännöllisen siveysopin pohja lasketaan Pekka Ervastin kirjassa

Vuorisaarna,

hintaa nid. 65:—, sid. 90:—.

Filosofis-tieteellisiin peruskirjoihin kuuluu P. E:n

Ihmisyyden uskonto,

hintaa nid. 75:—, sid. 90:—.

Tämän kirjan alussa esiintyy v. 1909 pidetyt 3 esitelmää, joissa puhutaan, kuinka Jumala taas mei-

dän ajallamme esiintyy maan päällä. Esiintyy ihmeellinen Sanansaattaja, suuri Opettaja, Vapahtaja, joka perustaa suuren maailmanuskonnon, sellaisen, joka sisällyttää itseensä kaikki vanhat uskonnot. Toisessa jaksossa esiintyy teosofisen liikkeen lyhyt, ytimekäs ja asiallinen historiikki. Seuraavat kolme jaksoa sisältävät esitelmäsarjoja vuosilta 1924, 1926 ja 1927. Niissä tehdään selvää siirtymisestämme noin 2160 vuotta kestävään Vesimieskauteen. Puhutaan suuresta henkisestä vuodatuksesta, joka vuosina 1875—1926 tuli keskusaurinko Si-riuksesta meidän aurinkokuntaamme ja maapalloomme, muodostuen fyysilliselläkin tasolla uudeksi luonnonvoimaksi.

Perustavaa laatua olevaksi kirjaksi muodostuu myös P. E:n

G n o s t i k o t,

hinta nid. 80:—, sid. 90:—.

Se on kuvaus kristillisiltä alkuajoilta, mutta — niin kuin P. E. huomauttaa — auttaa samalla ymmärtämään omaa aikaamme. Sillä jälleen olemme samojen suurien pulmien edessä.

Tärkeä on myös P. E:n

Ruusu-Ristin synty sanat

Suomessa, hinta nid. 45:—.

Sillä siinä P. E. kertoo omasta universaalisesta uudestisyntymiskokemuksestaan 21:llä ikävuodelaan. Hän nimittää sitä Jordankasteeksi, jonka ai-

kaisemmin oli Jeesus kokenut noin 30 vuotiaana.

Mainittakoon tässä vielä

T ä h t i k o u l u t, hinta nid. 40:—.

Sillä siinä P. E. esittää, miten vihkimysten tie nyt muodostaa kolme sarjaa: Pyhän Hengen, Pojan ja Isän sarjat.

Asian täydennyksenä ovat sitten J. R. Hannulan kirjat. Sillä on eräs asia, jota P. E. itse — riittävän kannatuksen puuttuessa — ei voinut esittää. Hän ei voinut itse suoraan sanoa, että juuri hänessä Jumala taas esiintyi maan päällä, että juuri hän oli se suuri Jumalan Poika, ihmiskunnan uusi suuri Opettaja, Vapahtaja, joka meidän ajallamme esiintyi. Niinpä P. E. sanookin Gnostikot-kirjassaan: "Kristusihminen ei sano: minä olen Kristus. Se on toisten sanottava, niiden, jotka ovat päässeet siitä tietoon". Tämä asia jäi P. E:n eläessä selvittämättä — ymmärtämyksen ja kannatuksen puutteen vuoksi. Mutta ei aivan sentään. Sillä ainakin J. R. H. sanoi tämän totuuden P. E:lle jo hänen eläessään — eikä P. E. sitä kieltänyt. Gnostikoissa P. E. sanookin Jeesuksesta: "Tietysti Jeesus ei puhuessaan olisi sitä kieltänyt, jos joku olisi sanonut hänelle, että hän on Jumalan Poika". — Mutta vaikka P. E:n työ ja Ruusu-Ristin organisointi kannatuksen puuttuessa keskeytyi, josta johtui, että P. E:n Opettaja-asema jäi selvittämättä, niin P. E:n kuoltua tämä asia oli perinpohjin selvitettävä. Ja

tämän selvittelyn on J. R. H. toimittanut esitelmis-
sään, kirjoissaan ja kirjoituksissaan. Hänen kirjois-
taan mainittakoon tässä

Vuorisaarnan oppilaan näkökulmasta I—V,
hintä nid. 130:—, sid. 160:—;

Pekka Ervastian asema, hinta sid. 80:—;

Uudestisyntyvä temppeli,
hintä nid. 20:—, sid. 35:—;

Syntynyttä maailmanuskontoa,
hintä nid. 30:—, sid. 50:—;

Mestari ja me,
hintä nid. 75:—, sid. 90:—;

Ihmisyys,
hintä nid. 50:—, sid. 70:—;

Tuomiokausi,
hintä nid. 60:—, sid. 75:—;

Tuomiokausi II,
hintä nid. 70:—, sid. 90:—.

Kaikkia edelläesitettyjä kirjoja voi tilata osoitteella:

NEITI ALMA ALLINNIEMI,
Tampere, Santalahdentie 7 E 13.

Näistä asioista puhuu myös teosofis-kristosofinen
aikakauskirja

Pohjolan Valo,
10 numeroa vuodessa, hinta 100 mk. Toimitus:
Turku, Korkeavuorenkatu 2. C. 31.

**TEOSOFIS-KRISTOSOFINEN YHTEISTYÖ
SUOMESSA:**

Kesäkurssiesitelmiä 1943:

"YKSIÖ JA RYHMÄ" 30:— 40:—

Kesäkurssiesitelmiä 1944:

"KEHITYS" 40:— 55:—

Kesäkurssiesitelmiä 1945:

"ELÄMÄN KOULU" 50:— 70:—

P. E:n Kannatusliitto

Tampere, Santalahdentie 7 E 13

Hyväntahdon aikakauskirja

POHJOLAN VALO

10 numeroa vuodessa, 100 mk.

Toimitus: Turku, Korkeavuorenk. 2. C. 31.

Hinta 15 mk